

G(uillermo) Ca(brera) In(fante)

Guillermo Cabrera Infante, excomunista, excas-
trista, exdiplomàtic, experiodista, excriptor mo-
ria el passat dilluns a Londres. Obsés per bus-
car en els diccionaris noms d'escriptors amb
parèntesi, allò de l'any de naixement, un guionet
i el de la defunció, per a ell una boca que s'en-
golia la gent, ja té la seva tancada: (1929-2005).
Cubà de Gibara, era un cinèfil que ja mai no co-
neixeré. Els de la **Mostra de Cinema Llatinoa-
mericà** se l'han deixat morir sense convidar-lo
a Lleida. A qui sí he conegut és a **G. Cain**, al-
ter ego de G(uillermo) Ca(brera) In(fante), mes-
tre de cronistes de la cosa cinematogràfica. A
mitjans del 1973 em va caure a les mans "*Un
oficio del siglo XX*" (Seix Barral) i es va quedar
a la capçalera del meu llit. El llibre recull 123
cròniques d'un noi de vint-i-cinc anys que, de

petit a l'hora de berenar, entre haver d'escollir
sardina o cinema, preferia berenar-se una pel·lí-
cula. Les cròniques les havia escrit al llarg de
sis anys als setmanaris cubans *Carteles i Revo-
lución*. Del 1954, any de naixement de G. Caín
-el dolent de la pel·li!- al 1960, els ulls i la mà
cainites van xuclar opinant sobre tot film vivent,
des de "*La rosa blanca*" de l'indio Fernández a
"*Los 400 golpes*" de Truffaut. Entremig, comen-

● Flamíger i arrogant com
● quan la joventut desperta
●

taris exhaustius i exabruptes fulminants com el
propinat a "*Adán y Eva*", "*prueba que el único
castigo al pecado original es el bostezo*". Que
Caín era flamíger i arrogant com cal quan la jo-
ventut desperta: a la portada del llibre, el lleó de
la Metro havia estat substituït pel careto d'un
Caín amb grenyes revolucionàries. Després vin-
dria "*Arcadia todas las noches*", on radiografia
Hitchcock, Hawks, Huston, Welles, Minnelli. I
"*Exorcismos de esti(l)lo*", volum inclassificable
de cal·ligrames, peces breus de teatre, disquisi-
cions mil amb jocs de paraules i pensaments
abrasius. Vaja, G(uillermo), postmodern matiner,
"*literatura es todo lo que se lee como
tal*", i potser sí que la memòria no és
pas la visió segona de la realitat, sinó
la primera i única dins el moviment del
record. Així serà, com quan el Marlon
Brando era el *Malo Brando* i els Lumiè-
re converties en Luz Mieres. *Taluego* i
fins sempre, company.

Review
 27-2-05